

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **P. T. P.**, narozena „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. MV-64388-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. MV-64388-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 4. 2018, č. j. OAM-2843-16/ZR-2017. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu na území České republiky a zároveň stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, a to zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobkyně namítala, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení dostatečně nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně, naopak vazby žalobkyně na území České republiky bagatelizovaly a nedůvodně nadřadily jakýsi paušální a neurčitý zájem veřejnosti nad evidentní zájem samotné žalobkyně. Postup správních orgánů byl v tomto ohledu protiprávní a zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kdy přiměřenost správního rozhodnutí je zcela klíčovou otázkou, přičemž otázka přiměřenosti byla zásadní odvolací námitkou žalobkyně, jež však zůstala téměř nezodpovězena.
4. V žalobě popsala žalobkyně podrobně svou sociální situaci. Manželství uzavřela v květnu 2011, přičemž manželství trvalo déle než 5 let. Žalobkyně žije v České republice nepřetržitě déle než 6 let. Za tu dobu si zde vytvořila velmi silné vazby. Žalobkyně na území České republiky podniká, když jednak má podíl na nehtovém studiu a dále se podílí s bývalým manželem na provozu obchodu v Podbořanech. S bývalým manželem ji nadále pojí silné pouto, když i po rozvodu manželství nadále žijí ve společné domácnosti, na této se podílí a fakticky je mezi nimi nadále citový vztah. Žalobkyně má v České republice vytvořeno komplexní zázemí, je zde plně integrována, má zde zajištěnu práci, rodinné vazby (přítele – bývalého manžela, bratra a dvě sestřenice), přičemž naopak v zemi původu nemá nic a nikoho, ke komu by se mohla vrátit.
5. Případným zrušením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by dle žalobkyně došlo k velmi zásadnímu zásahu do jejího práva na respektování soukromého života. V případě žalobkyně není dán žádný vážný veřejný zájem, který by převažoval nad zájmem žalobkyně na zachování jejího pobytu na území České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že skutkový stav a průběh správního řízení byl dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. Námitky žalobkyně nepovažuje za důvodné. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno zcela v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, kdy bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupováno v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů stanovenými správním řádem, a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno v souladu s § 68 správního řádu. V podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělila svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením ze dne 18. 10. 2017 zahájil správní orgán prvního stupně řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně dle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že cizinec neplní účel, pro který bylo povolení vydáno, když správní orgán prvního stupně měl k dispozici rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 8. 2016, č. j. 10 C 103/2016-11, kterým bylo rozvedeno manželství žalobkyně a jejího manžela V. C. P., uzavřené dne 11. 2. 2011 před Národním výborem v Thai Binh ve Vietnamské socialistické republice. Rozsudek nabyl právní moci dne 5. 8. 2016.
10. Na oznámení o zahájení správního řízení žalobkyně reagovala vyjádřením prostřednictvím svého právního zástupce Mgr. Vratislava Polky, přičemž namítala, že případným zrušením dlouhodobého pobytu by došlo k zásadnímu zásahu do práva na respektování soukromého života žalobkyně. Navrhla jako důkaz svůj výslech s tím, že by měl správní orgán prvního stupně řádně prošetřit všechny relevantní skutečnosti, jež mohou mít vliv na posouzení otázky přiměřenosti. Dne 22. 2. 2018 byla žalobkyně vyslechnuta správním orgánem prvního stupně, přičemž mimo jiné uvedla, že je rozvedená, učí se česky, má podíl ve firmě s jiným podnikatelem, je to v herně na adrese Lipová v Mostě, příjem z podílu je asi 10 – 12 tisíc Kč měsíčně. Dále má ještě podíl v nehtovém studiu v Mostě, přičemž v oboru se zaučuje a po dokončení kurzu bude v nehtovém studiu pracovat. S manželem je rozvedena, ale stále spolu bydlí v jednom bytě, vychází spolu dobře, bývalý manžel ji živí. Bývalý manžel by chtěl, aby se k sobě vrátili, takže i po té citové stránce je to na dobré cestě. Rodiče žalobkyně a její mladší bratr žijí ve Vietnamu. Žalobkyně má jedno dítě, kterému v době výslechu bylo 14 let, přičemž dítě žije s matkou žalobkyně ve Vietnamu, kde rovněž žije i otec dítěte.
11. Přípisem ze dne 12. 3. 2018, č. j. KRPU-49049-1/ČJ-2018-040026-CV, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, sdělila, že policejní hlídka provedla dne 7. 3. 2018 pobytovou kontrolu na adrese „X“, při které zjistila, že se jedná o panelový Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dům, byt č. „X“ se nachází ve „X“. patře. Domovní zvonek i schránka jsou označeny jmény žalobkyně a jejího bývalého manžela, tito však nebyli zastiženi, přičemž od bratra žalobkyně policejní hlídka zjistila, že žalobkyně a její bývalý manžel bydlí v „X“. Na uvedené adrese hlídka provedla šetření, při kterém byl v bytě zastižen bývalý manžel žalobkyně V. C. P., který uvedl, že žalobkyně není doma, protože je na kurzu češtiny v Praze, a předložil několik osobních věcí žalobkyně.

12. Dne 11. 4. 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OAM-2843-16/ZR-2017, kterým žalobkyni zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Důvodem zrušení platnosti předmětného povolení byla skutečnost, že žalobkyně neplní účel, pro který bylo povolení vydáno, když žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (soužití žalobkyně se svým manželem), avšak došlo k rozvodu manželství. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém uvedla obdobné námitky jako později v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Posléze žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobkyně, ve kterých žalobkyně bez jakékoli konkretizace namítala nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
16. Tyto námitky žalobkyně tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zároveň shledal, že se správní orgány nedopustily ani porušení ostatních žalobkyní zmiňovaných ustanovení správního řádu.
17. Podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

18. Žalobkyně namítala pochybení správních orgánů při posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jejímu dlouhodobému pobytu ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu. Soud se s námitkami žalobkyně v tomto směru z následujících důvodů neztotožňuje. Jde-li o posouzení soukromého a rodinného života žalobkyně, soud v první řadě konstatuje, že správní orgány v řízení vycházely z rozsudku o rozvodu manželství žalobkyně, z šetření policejního orgánu v místě bydliště žalobkyně a jejího bývalého manžela a dále z údajů, které jim o svém soukromém a rodinném životě poskytla sama žalobkyně při svém výslechu a ve svých vyjádřeních. Skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn v dostatečném rozsahu, což ostatně žalobkyně nezpochybňovala, když v žalobě naopak uvedla, že správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů k řádnému posouzení přiměřenosti rozhodnutí.
19. Oba správní orgány se podrobně zabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně. Správní orgány při svém rozhodování vzaly v úvahu mimo jiné věk žalobkyně, délku jejího pobytu na území České republiky, její pracovní a podnikatelské aktivity a příbuzenské vazby v České republice.
20. Kritéria, která je třeba v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého nebo rodinného života zohlednit, jsou demonstrativně uvedena v § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37).
21. Žalobkyně poukazovala v žalobě na skutečnost, že žije v České republice již od roku 2011, vybudovala si zde určité zázemí, má zde pracovní a podnikatelské aktivity. Tyto okolnosti braly správní orgány v úvahu, když již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že *„účastnice pobývala na území České republiky od roku 2011, což není tak dlouhá doba, aby i s ohledem na nízký věk byly zrušeny všechny její vazby v domovské zemi. Účastnice řízení zde má pouze dvě sestřenice a bratra, na kterého si ani nevzpomněla, v tomto případě lze pochybovat o intenzivním sourozeneckém vztahu.... Co se týče ekonomických vazeb má podíl v herně a nehtovém studiu, což nejsou s ohledem na objem významné ekonomické vazby. Její vztah k zemi původu není s ohledem na návštěvy v domovské zemi narušen“*. Kromě toho poukázal správní orgán prvního stupně na výpověď žalobkyně ve správním řízení, kdy žalobkyně sice uvedla, že bydlí s bývalým manželem v jednom bytě a nemusí platit náklady na bydlení, ovšem dále uvedla, že její bývalý manžel by chtěl, aby se k sobě vrátili, takže po citové stránce je to mezi nimi na dobré cestě. Správní orgán prvního stupně se pozastavil nad tím, že ve výpovědi žalobkyně nezaznělo, že by došlo k obnovení vztahu mezi žalobkyní a jejím bývalým manželem. Žalovaný ve svém rozhodnutí souhlasil s výše popsáním posouzením přiměřenosti provedeným správním orgánem prvního stupně a doplnil, že zrušením dlouhodobého pobytu neztrácí žalobkyně podíl v herně a nehtovém studiu, přičemž žalobkyně ani neuvedla, že je její přítomnost na území České republiky pro výkon práv vyplývajících z těchto podílů nezbytná, neboť čerpat podíl ze zisku může i mimo území České republiky. Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyni nic nebrání v tom, aby v případě, že splní zákonné podmínky, pobývala na území České republiky za jiným účelem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Úvahy žalovaného a správního orgánu prvního stupně stran přiměřenosti jejich rozhodnutí se jeví soudu jako adekvátní zjištěnému skutkovému stavu a soud se s těmito úvahami ztotožňuje. Soud zároveň nepřehlédl, že sama žalobkyně při výslechu dne 22. 2. 2018 uvedla, že její rodiče a její nezletilé dítě žijí ve Vietnamu, což podle názoru soudu svědčí o jejich nezanedbatelných vazbách k zemi původu a snižuje intenzitu tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života vyvolaného napadeným rozhodnutím, když žalobkyně má významnou část své rodiny ve Vietnamu, a nikoli v České republice.
23. Co se týče námitky žalobkyně, že v jejím případě není dán žádný vážný veřejný zájem, který by převažoval nad zájmem žalobkyně na zachování jejího pobytu na území České republiky, lze ze strany soudu uvést následující skutečnosti. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný požadavek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Nelze přitom ani bagatelizovat zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (viz jeho usnesení ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, nebo usnesení ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.
24. V tomto případě žalobkyně získala povolení k dlouhodobému pobytu jakožto manželka cizince s povoleným trvalým pobytem na území České republiky, přičemž účelem uděleného povolení bylo umožnit žalobkyni soužití se svým manželem. Jelikož však došlo k rozvodu manželství žalobkyně, nebyl již ze strany žalobkyně naplněn účel uděleného povolení (soužití s manželem), přičemž právní úprava zákona o pobytu cizinců pro takovou situaci stanoví, že dojde ke zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Veřejným zájmem je v daném případě zájem na respektování pravidel právní úpravy zákona o pobytu cizinců. Soud připouští, že takový veřejný zájem je méně intenzivní než například veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku při zrušení povolení k pobytu cizinci, který se dopouštěl na území České republiky závažné trestné činnosti. Je třeba vždy poměřovat „něco k něčemu“, tedy veřejný zájem ve vztahu k právu cizince na soukromý a rodinný život (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Toto poměřování je v tomto případě zajištěno prostřednictvím úpravy § 46a odst. 2 písm. h) a § 174a zákona o pobytu cizinců, která stanoví, že důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu musí být přiměřené důvodu pro zrušení platnosti povolení a zároveň jsou stanovena kritéria, kterými by se měl správní orgán zabývat. Žalobkyni lze přisvědčit, že zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu představuje zásah do jejího soukromého a rodinného života. Jde ovšem s ohledem na zjištěné skutečnosti o zásah přiměřený ve smyslu § 46a odst. 2 písm. h) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud je přesvědčen, že v tomto případě zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně není s ohledem na zjištěné poměry žalobkyně natolik intenzivní, aby převážil nad veřejným zájmem na respektování pravidel právní úpravy zákona o pobytu cizinců, jinými slovy soud považuje rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně za přiměřená důvodu pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně. Jak navíc správně upozornil žalovaný, má žalobkyně možnost ucházet se o jiný typ pobytového oprávnění na území České republiky, což

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ostatně žalobkyně učinila, neboť dne 23. 11. 2017 podala žádost o změnu účelu pobytu na území České republiky, a to za účelem podnikání.

25. K tomu soud dodává, že správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly se skutečnostmi, které získaly vlastní aktivitou a dále z vyjádření a výpovědi žalobkyně. Měla-li žalobkyně za to, že v jejím případě byly dány výjimečné okolnosti, které by vedly k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, bylo na ní, aby je uvedla. Teprve pokud by tak učinila, by bylo možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlídnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutečný stav věci. To se však v projednávané věci nestalo.
26. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. října 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.